

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

El costum d'incomplir

Els vials de la Massana i Sant Julià poden esperar?

Llegia fa poc un comentari periòdic que ens recordava que el concepte de notícia va lligat a la novetat: coneixement d'una cosa que no se sabia.

I en aquest sentit les declaracions del cap de Govern el dimarts 21 de juny anunciant l'enèsim cas d'incompliment dels compromisos electorals pressupostaris del Govern amb les parròquies de la Massana i de Sant Julià de Lòria en relació amb les obres de les seves desviacions no té res de desconegut ni d'inesperat. No són notícia.

Any darrere any es promet als cònsols d'Ordino i la Massana una desviació contundent del trànsit que pugui evitar l'embús del centre de la Massana en les hores de major densitat de circulació.

I any rere any es repeteix la mateixa cançó, expressió d'una deixadesa que no pot ser casual ni involuntària.

I el mateix s'esdevé amb l'acabament del vial de Sant Julià de Lòria.

Podríem dir que tot plegat forma part de les patologies estructurals d'un sistema parroquialista carregat de mecanismes de resistència al reconeixement de les diferències.

Si a més les dades van acompanyades d'una sinistra asimetria que fa que algunes parròquies rebin molt més del que els tocava, no és estrany que aquestes notícies que no ho són siguin portada dels mitjans de comunicació (BonDia, dimecres 22 de juny) perquè són escandaloses.

Si els compromisos adquirits,

any rere any, en una llei tan fonamental com és la pressupostària, són tan vulnerables, això vol dir que el funcionament de l'Estat està lluny de ser una màquina greixada i eficaç. I també vol dir que la frivolitat és l'estat d'esperit que determina una negociació política en la qual es pacta per salvar el tràmit parlamentari al Consell General, sense cap garantia de compliment.

Hi ha veus que diuen que donar suport a qui no compleix cansa

Tots ho saben i tots hi juguen. Qui incompleix ho sap i, com hem vist, no se n'amaga. Però qui ha negociat cada any el mateix no pot al·legar ignorància. No pot esquinçar-se les vestidures en un temps de volatilitat de la política andorrana que fa que l'oportunisme faci variar les estratègies permanentment.

Evidentment, aquesta recurrència dels governs en el menysteniment és una mena d'al·legat permanent contra l'única estratègia possible: la negociació.

Per això es comencen a sentir veus que diuen que donar suport a qui no compleix cansa i alguns estratèges de cafè ja dibuixen escenaris amb l'impacte electoral d'una sèrie d'errors reiterats els darrers mesos.

Enraonar, examinar en una conversa les posicions d'uns i altres hauria de ser el sentit d'una

assemblea democràtica com és el Consell General, on s'hauria de compartir la paraula per a raonar en comú.

Perquè la claredat i la fiabilitat de la paraula governamental són les condicions prèvies de la seva credibilitat i autoritat.

Però ja es va veure al Consell General el 9 de juny: els retrets, ben justificats, de la falta de diàleg amb els socialdemòcrates i Terceravia van eclipsar l'aprovació d'un paquet de mesures que es podien haver millorat en defensa de l'interès general. No es va voler assolir objectius útils per a la ciutadania mitjançant la negociació i l'acord a les institucions.

La política és una batalla de convicció. El conflicte crea consciència i aclareix les opcions.

Després, hi ha projectes que es contraposen i la democràcia parla.

Però això no vol dir que l'oposició estigui condemnada al silenci, sinó que l'oposició és indispensable per fer viure la democràcia.

El costum de no tenir-la en compte ni escoltar-la porta al mal costum d'incomplir el presupost i les normes.

El panorama no és maco, no fa goig de veure. Hem arribat a un punt en què la desconfiança és un dels fonaments de la política. La ciutadania s'ha hagut d'acostumar a destriar entre les paraules i les intencions. Un cop detectada l'esquerda entre dits i fets no resulta gens senzill mesurar-ne la distància. Això sí, a simple vista, cada dia és més gran.